

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Reflexions d'un pastor davant el coronavirus (i II)

Tot just abans de la Setmana Santa reflexionava sobre una de les lliçons que podem aprendre davant aquesta difícil situació que ens toca viure i és el fet de tornar la mirada a Déu per tal que ocupi en les nostres vides el lloc que li pertoca. Avui us convido a reemprendre aquesta reflexió amb dos elements més: fer una aturada en el camí i redescobrir els altres.

En primer lloc cal saber fer una parada en el camí. Aquesta pandèmia d'abast mundial, ens ha obligat, ni que no vulguem, a fer una parada. Ens ha tocat aïllar-nos, recloure'ns a les nostres cases apartats del món, de la societat, dels amics, a alguns fins i tot de les famílies; estem reclosos amb el mòbil, l'ordinador i pendants en tot moment de les notícies. Ara bé, adonem-nos que, malgrat tot, esdevé una ocasió propícia per conèixer-nos a nosaltres mateixos més a fons; per fer, com si diguéssim, la pel·lícula de la nostra vida i prendre una més gran consciència de qui som i dels camins pels quals transita la nostra existència.

En el pelegrinatge de la vida són imprescindibles els espais de silenci, de recolliment, de reflexió personal, per conèixer-se millor a si mateix, mirant-se al mirall amb sinceritat i sense embuts. Aquests dies, en els quals segurament disposem d'una mica més de temps, són propicis per entrar en el nostre interior, que revisem la pròpia vida des d'una reflexió sincera que faciliti la trobada amb un mateix i propiciï, al seu torn, la trobada amb Déu.

Aquesta actitud ha de durar tota la vida. El coneixement d'un mateix és imprescindible per situar-se correctament davant de Déu i dels altres. D'altra banda, com

més avança la persona en la seva vida de fe, com més s'acosta a Déu i rep la seva llum, tant més es coneix a si mateixa, és conscient de la seva petitesa i més indigna se sent davant seu. L'examen de consciència, la revisió de vida a la llum de la Paraula de Déu, esdevenen de gran utilitat per al coneixement d'un mateix i per arribar a la veritable humilitat.

I en segon lloc redescobrir els altres. Aquests dies ben segur que rebem missatges que ens recorden la necessitat de lluitar junts per superar aquesta crisi. Tant de bo aprenguem bé la lliçó que l'egoisme i l'individualisme no ens porten enlloc, o millor dit, ens condueixen al precipici. Els companys de camí sempre són un suport per superar totes les contrarie-

tats que ens trobem durant el viatge, que és, sens dubte, més suportable si es fa en companyia.

Els éssers humans ens trobem junts, existim junts. Podem viure els uns contra els altres, o d'esquena als altres, en mútua ignorància, o podem viure relacionant-nos; es pot acollir als altres, oferir-se, sentir-se proper a ells, és a dir, conviure amb els altres. Ser proïsme, com ens recorda la paràbola de el bon samarità, significa complir el manament de l'amor fent-nos proïsme dels altres. Jo soc germà d'aquell amb qui em trobo, de qui necessita el meu ajut. I és que no hi ha res veritablement humà que no trobi ressò en el cor de cada cristià en el seu pelegrinatge.

La trobada amb el germà porta a compartir i a col·laborar. El pelegrí ha d'anar lleuger d'equipatge, només amb el més necessari i sense sobrevalorar el que porta. La convivència comporta l'atenció a l'altre, la reciprocitat. Això vol dir estar atents els uns als altres, no mostrar-se estranys o indiferents davant el que passen els altres, ser conscients de la interdependència entre les persones, ser solidaris. I és que la solidaritat no és un sentiment de compassió amb els més febles o amb la persona necessitada que està al meu costat, és «la determinació ferma i perseverant d'obstinar-se pel bé comú; és a dir, pel bé de tots i cada un, perquè tots siguem veritablement responsables de tots», amb les paraules de sant Joan Pau II.

Tant de bo aquests dies de confinament que s'està allargant ens ajudin a reflexionar sobre aquests elements de la nostra existència. Ens encomanem a la Mare de Déu de Montserrat i a Sant Jordi.

ENTREVISTA

Veu de Déu

QUIM CERVERA

La Fundació La Vinya d'acció social treballa per atendre les persones en situació de risc social dels barris de Bellvitge i el Gornal, de l'Hospitalet de Llobregat. Un dels seus projectes és «Portes Obertes», amb 12 voluntaris que fan visites a uns 50 veïns i veïnes d'aquests barris que es troben als centres penitenciaris. En Quim Cervera és voluntari d'aquest projecte (www.fundaciolavinya.org).

Per què va sentir la necessitat d'acompanyar presos?

Des de la parròquia de Santa Maria del Gornal, amb la religiosa del Cor de Maria i treballadora social Francesca Oller, vam sentir la necessitat de connectar amb persones del barri que eren a centres penitenciaris. Havien tocat fons, estaven molt invisibilitzats i *malvistos*, i era bo tractar-los amb dignitat. Seguim, com a testimonis, la crida evangèlica de visitar els presos, que són veu de Déu.

Què aporteu a la persona privada de llibertat?

Sobretot l'escoltem, li fem companyia. Només amb la visita mateixa, a través de la conversa, d'un petit gest, d'un somriure, d'una abraçada... ja és fer-los arribar vida; una mica de llum, d'esperança; un bri de la llibertat que anhelen, i connectar-los amb el món.

Què ha après fent aquest voluntariat?

He après a escoltar i a parlar poc; a ser més humil i a fer-me preguntes sobre el dolor de les persones, del món... M'he sentit solidari, proper, en el sofriment viscut, patit. El voluntariat m'ha encaminat a conèixer el fons del fons de les persones i de la societat; a conèixer les contradiccions profundes i les injustícies de la nostra societat, que produeixen dolor i víctimes. Tot plegat em fa sentir viu, i espero i desitjo aportar algunes espurnes de llum, de companyia i de vida als que visito i procuro escoltar.

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Sant Roc, vetlleu per nosaltres

Quan va morir l'àvia, trenta anys enrere, tot recollint els objectes més personals de la seva habitació, despenjaren una imatge de la peanya d'un dels angles, que van guardar en un armari. Era una imatge de sant Roc; un sant que ha estat molt venerat i invocat des del segle XV, com a protector de la pesta i de qualsevol pandèmia; protector, també, de pelegrins, metges i de tota persona que assisteix i té cura dels malalts.

Fa unes setmanes, amb l'arribada de la covid-19, la filla, ara ja àvia i devota del sant, va dir a la seva filla: «Treure el sant Roc de l'armari, el necessitem. Posem-lo en un lloc preminent, amb una llàntia encesa i preguem perquè ens deslliuri de la pandèmia». Així ho han fet i el sant ha tornat a tenir la preeminència perduda en aquella llar. La devoció seguia ben viva.

Demanar la intercessió d'un sant és encomanar-se a un deixeble que ha viscut una vida de fidelitat exemplar al Senyor. És encomanar-se a un germà gran, reconeixent que està més unit a Crist i per això li demanem que intercedeixi per nosaltres prop del

Pare. Els sants són models de caritat, d'amor i servei que, amb la seva sollicitud de germans, ens poden ajudar en la nostra feblesa. Confiem que per la seva vida, que és referent per a totes les persones, intercedeixin per nosaltres i per tots els qui ho necessiten en moments de tribulació col·lectiva com el que estem vivint. Els sants i les santes contempen Déu, el lloen i no paren d'ocupar-se dels qui des de la terra, i amb fe i confiança, demanem el seu ajut.

Hem de correspondre a la seva intercessió amb la pràctica de la caritat, estimant i servint els altres, camí de santedat per a nosaltres. «Feu-vos com aquell qui és sant i us ha cridat. També vosaltres sigueu sants en tota la vostra manera de viure» (1Pe 1,15). La devoció als sants ha de ser una referència que mogui a l'acció. Ens assenyalen un camí a seguir en aquests moments de pandèmia: complir les normes amb fidelitat, cuidant-nos i tenint cura dels altres, i agraint de tot cor el treball de cada dia dels col·lectius professionals que hi lluiten. Sant Roc, vetlleu per nosaltres!

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP M. ALIMBAU ARGILA

La resurrección y Newton

La doctora Kolb escribía sobre **Newton**, físico, matemático, descubridor de la Ley de la **gravedad universal**. Sus alumnos discutían sobre la **resurrección**. Sabían que Newton era un hombre creyente. Un alumno le dijo: «Al morir una persona, el cuerpo humano se convierte en polvo. Si hay realmente una **resurrección**, ¿quién recogerá esos millones y millones de átomos de polvo, para revestir a las almas?»

Newton ordenó al alumno: «Vacía un saco de arena sobre la mesa. Pesa cien gramos de **polvo de hierro**. Mézclalos con la arena». Así lo hizo. Newton preguntó: «¿Podrías devolverme los cien gramos de **polvo de hierro** mezclados con la arena?». Al no contestar el alum-

no, Newton le propuso: «Descuelga de la pared el imán grande. Pásalo por encima de la arena. Has de devolverme **cien** gramos de **polvo de hierro**.»

El alumno pasó el imán y recogió atraídos y pegados en él, los cien gramos de **polvo de hierro**. Newton, sonriente, dijo: «¿Qué es más fácil: hacer algo de una materia ya existente o bien crear algo de la nada?». Sus discípulos contestaron: «Es más fácil hacer algo de una materia ya existente.»

Newton concluyó: «El que ha dado esta fuerza a la materia muerta —el imán— ¿no podrá dar a nuestra alma, un poder mucho mayor, cuando ella necesite revestirse de los átomos del polvo glorificado?»

Lectures de la missa diària i santoral

20. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ac 4,23-31 / SI 2 / Jn 3,1-8]. Sant Sulpici, mr.; santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.

21. □ Dimarts [Ac 4,32-37 / SI 92 / Jn 3,7-15]. Sant Anselm (1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i dr. de l'Església, nat a Aosta. Sant Silví, mr.; sant Conrad de Parzham, rel. caputxí.

22. □ Dimecres [Ac 5,17-26 / SI 33 / Jn 3,16-21]. Sant Caius o Gai (de Dalmàcia) i sant Soter, papas i mrs.; sant Agapit I, papa; santa Senorina, vg.

23. ■ Dijous [Ap 12,10-12a / SI 33 / 1Jn 5,1-5 / Jn 15,1-8]. Sant Jordi, soldat mr. (s. IV), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456). Sant Gerard o Grau, bisbe; sant Adalbert (956-997), bisbe de Praga i mr.; beat Gil d'Assís, rel. franciscà; beata Elena d'Udine, rel. agustina; beata Teresa-Maria de la Creu, vg. carmelitana.

24. □ Divendres [Ac 5,34-42 / SI 26 / Jn 6,1-15]. Sant Fidel de Sigmaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622). Sant Pere Ermenegol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà). Conversió de sant Agustí; sant Gregori d'Elvira, bisbe; santa Maria-Eufràsia Pelletier, rel., fund. Congregació del Bon Pastor; sant Benet Menni, prev., fund. Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor (HSCJ); sants Cerasi i Febadi, bisbes.

25. ■ Dissabte [1Pe 5,5b-14 / SI 88 / Mc 16,15-20]. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau. Sant Anjà, bisbe; santa Calixta, mr.

26. □ † Diumenge vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.) [Ac 2,14,22-28 / SI 15 / 1Pe 1,17-21 / Lc 24,13-35]. Sant Isidor (†636), bisbe de Sevilla (successor del seu germà Leandre) i doctor de l'Església, venerat a Lleó. Mare de Déu del Bon Consell; sant Clet I o Anacleto, papa i mr.; sant Marcel·lí, papa i mr.; sant Pascasi, bisbe; sant Rafael Arnaiz Barron, trapenc.

DIUMENGE II DE PASQUA O DE LA DIVINA MISERICÒRDIA

COMENTARI

Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,42-47)

Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària. Tothom sentia un gran respecte, i els apòstols feien molts prodigis i miracles. Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats i les altres coses que posseïen, per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú. Cada dia assistien unànimement al culte del temple. Després, a casa, partien el pa i prenien junts el seu aliment amb senzillesa i alegria, cantant les lloances de Déu. Tot el poble els apreciava. Cada dia el Senyor afegia nova gent a la comunitat perquè fossin salvats.

Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

Que respongui la casa d'Aaron: / perdura eternament el seu amor. / Que responguin els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

M'empenyien tan fort que anava a caure, / però el Senyor m'ha sostingut. / Del Senyor em ve la força i el triomf, / és ell qui m'ha salvat. / Escolteu, críts de festa i de victòria / al campament dels justos. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, / alegrem-nos i celebrem-lo. R.

Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,3-9)

Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Pel gran amor que ens té, ens fa néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. L'esperança que us dona és una heretat que res no pot destruir ni deteriorar ni marcir, reservada dalt al cel per a vosaltres; creients com sou, el poder de Déu us guarda fins que obtingueu la salvació que ell té preparada perquè es reveli a la fi dels temps. Això us ha de donar una gran alegria, ni que ara, si convingués, us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves. Si l'or, que al capdavant perdrà tot valor, ara és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or, també ha de ser provada perquè resulti mereixedora d'elogi, d'honor i de glòria el dia que Jesucrist es revelarà. Vosaltres, sense haver-lo vist, l'estimeu, i des d'ara, perquè heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per a expressar-la, ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació de les vostres ànimes.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó».

Quan vingué Jesús, Tomàs el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor». Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas».

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posame-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient». Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!». Jesús li diu: «¿Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist».

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,42-47)

Los hermanos perseveraban en la enseñanza de los apóstoles, en la comunión, en la fracción del pan y en las oraciones. Todo el mundo estaba impresionado, y los apóstoles hacían muchos prodigios y signos. Los creyentes vivían todos unidos y tenían todo en común; vendían posesiones y bienes y los repartían entre todos, según la necesidad de cada uno. Con perseverancia acudían a diario al templo con un mismo espíritu, partían el pan en las casas y tomaban el alimento con alegría y sencillez de corazón; alababan a Dios y eran bien vistos de todo el pueblo; y día tras día el Señor iba agregando a los que se iban salvando.

Salm responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: / eterna es su misericordia. / Digan los que temen al Señor: / eterna es su misericordia. R.

Empujaban y empujaban para derribarme, / pero el Señor me ayudó; / el Señor es mi fuerza y mi energía, / él es mi salvación. / Escuchad: hay cantos de victoria / en las tiendas de los justos. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Este es el día que hizo el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,3-9)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor, Jesucristo, que, por su gran misericordia, mediante la resurrección de Jesucristo de entre los muertos, nos ha regenerado para una esperanza viva; para una herencia incorruptible, intachable e inmarcesible, reservada en el cielo a vosotros, que, mediante la fe, estáis protegidos con la fuerza de Dios; para una salvación dispuesta a revelarse en el momento final.

Por ello os alegráis, aunque ahora sea preciso padecer un poco en pruebas diversas; así la autenticidad de vuestra fe, más preciosa que el oro, que, aunque es perecedero, se aquilata a fuego, merecerá premio, gloria y honor en la revelación de Jesucristo; sin haberlo visto lo amáis y, sin contemplarlo todavía, creéis en él y así os alegráis con un gozo inefable y radiante, alcanzando así la meta de vuestra fe: la salvación de vuestras almas.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y, dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos».

Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor». Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo».

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros». Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente». Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!». Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Bienaventurados los que crean sin haber visto».

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos han sido escritos para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.

Vuit dies més tard, Jesús entrà

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

El segon diumenge de Pasqua, als vuit dies de la gran solemnitat de la Pasqua de Crist, ressona cada any l'evangelí de l'aparició del Ressuscitat als seus deixebles. El Ressuscitat es fa present per fer-nos el do de la seva pau i del seu Esperit, i per proclamar la benaurança de la fe.

«Pau a vosaltres». Ja ho havia promès Jesús mateix en el sopar de comiat amb els seus: «Us deixo la meua pau, us dono la meua pau». Jesús no ens dona la pau del món, una pau que es fonamenta en l'absència de conflictes. La pau de Jesús es fonamenta en Déu mateix: és la comunió plena amb Déu i amb els germans. Aquella comunió que uneix els cors en un mateix sentir, i les voluntats en un mateix obrar. Aquella pau i aquella comunió que crea família, que crea comunitat: la comunitat universal dels fills i filles de Déu.

«Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats...». Ja des de la seva Resurrecció, Crist ens fa el do del seu Esperit: l'Esperit de la Veritat, que manté viu el seu record en el si de la comunitat cristiana i que ens dona la força de ser els seus testimonis, és també l'Esperit de perdó i de reconciliació. I és que l'Esperit basteix ponts entre Déu i nosaltres, i entre nosaltres i els altres; és esperit de comunió, no de divisió. L'Esperit, do del Ressuscitat, ens mou a ser també nosaltres portadors de perdó allà on hi ha conflicte i divisió.

Davant la incredulitat de Tomàs, el Bessó, Crist ressuscitat li ensenya les marques de la passió i de la creu. El Ressuscitat és el mateix que va ser assotat i crucificat. El que va ser elevat sobre l'arbre de la creu, com un pecador, ha estat elevat i exaltat pel Pare a la seva dreta en la glòria. Per creure en ell no cal veure les marques de la seva passió, n'hi ha prou en contemplar-lo present en la comunitat reunida per la fracció el pa.

«Feliços els qui creuran sense haver vist», proclama Jesús. Aquestes paraules ens recorden aquelles altres referides a Maria: «Feliç tu que has cregut, perquè el que ha dit el Senyor es complirà». Feliços nosaltres, que creiem en la paraula del Senyor i en la seva presència ressuscitada enmig nostre, compartint la nostra vida i alimentant-nos amb la seva paraula i el seu pa de vida, reconciliant-nos amb el seu perdó i donant-nos la seva pau i la força del seu Esperit.

VIDA DIOCESANA

Notícies

Celebració de la Missa del Crisma. El Dimarts Sant, dia 7 d'abril, Mons. Saiz Meneses va presidir des de la Catedral la Missa del Crisma, en la que va beneir els olis dels malalts i dels catecúmens i va consagrar el sant Crisma per a l'administració dels sacraments a les esglésies de la diòcesi. La celebració es va poder seguir a través del canal YouTube del Bisbat de Terrassa.

En circumstàncies normals els preveres haurien concelebrat amb el seu Bisbe tot renovant les seves promeses sacerdotals. La situació actual ha fet que això quedi ajornat fins a una propera data en una jornada sacerdotal que, oportunament, convocarà el Sr. Bisbe. Tot i això, en l'homília, Mons. Saiz Meneses va tenir un record i agraïment pels preveres de la diòcesi i, especialment, per aquells que celebren enguany el seu jubileu sacerdotal, i que són:

—**Mn. Ramon Gracia Miquela**, nascut a Sant Esteve Lasarga (Lleida) l'any

1942. Ordenat Prevere a Sant Martí de Cerdanyola, el dia 15 de novembre de 1970. Actualment és adscrit a la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè de Badia del Vallès.

—**Mn. Josep Monfort Mengod**, nascut a Barcelona l'any 1965. Ordenat Prevere a Sant Esteve de la Garriga, el dia 26 de novembre de 1995. Actualment és Vicari episcopal de la Zona del Vallès Oriental i Rector de les parròquies de Sant Esteve de Granollers, Sant Julià de Palou i Santa Agnès de Malanyanes.

—**Mn. Jordi Fàbregas Oliván**, nascut a Barcelona l'any 1954. Ordenat Prevere a Sant Ramon Nonat de Barcelona, el 5 de juny de 1995. Actualment és Rector de la parròquia de Sant Josep de Terrassa des de l'any 2001.

—**Mn. Josep Gassó Lécera**, nascut a l'Hospitalet de Llobregat (Barcelona) l'any 1954. Ordenat Prevere a la Catedral de Barcelona, el dia 25 de maig de 1995. Actualment és Rector de la parròquia de Sant Esteve de Ripollet des de l'any 2012.

Nou servei d'atenció personalitzada.

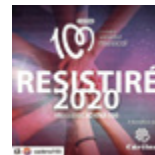
El Bisbat de Terrassa ofereix un servei d'atenció personalitzada i espiritual a les persones que es troben lluitant contra la pandèmia del coronavirus, que viuen confinades a casa seva, o als hospitals, residències, a les famílies, als malalts, als treballadors i professionals, etc.

Cal contactar enviant un correu electrònic a l'adreça següent: atencioespiritual@bisbatdeterrassa.org o SMS o WhatsApp amb missatge escrit al número 646 609 674, indicant el motiu de la consulta, l'adreça de la persona i el número de telèfon per tal de contactar-hi. En el cas que es tracti d'una persona ingressada, cal deixar el nom de la persona que demana el servei i el seu telèfon, així com també el nom del pacient, residència o hospital en el qual es troba i un telèfon de contacte. Tan aviat com sigui possible un prevere s'hi posarà en contacte.

La Caritat no tanca.

CADENA 100 al costat del productor d'infinitat de números o musicals del nostre país i músic de primer nivell, Pablo Cebrían, han treballat mà a mà per fer realitat una nova versió de «Resistiré», gravada en un context excepcional i en una versió espectacular, amb la participació dels grans talents del nostre temps. Així neix la nova vida de «Resistiré 2020». L'acollida,

voluntat i compromís de grans artistes nacionals i internacionals ha estat total. 50 grans artistes han treballat en aquest il·lusionant projecte per donar veu a l'esperança i per recaptar fons a benefici de Càritas que, com sempre que la societat la necessita, està tirant la resta també en ajudar les víctimes del coronavirus.

En la pau de Crist

Mn. Narcís Ribot Trafi,

Prevere diocesà, va morir a l'Hospital Parc Taulí de Sabadell el dia 6 d'abril, als 68 anys. Havia estat ordenat Prevere a la Catedral de Barcelona el dia 1 de novembre de 1993. Era Vicari de la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola des de l'any 2001 i Rector de la parròquia de Sant Joan Baptista de Montcada i Reixach des de l'any 2008.

P. Josep Sugrañes Moliné, jesuïta, morí a Sant Cugat del Vallès el dia 29 de març, als 83 anys d'edat, 66 de vida religiosa i 53 de sacerdoti.

P. Ferran Manresa Presas, jesuïta, morí a Sant Cugat del Vallès el 5 d'abril, als 85 anys d'edat, 68 de vida religiosa i 55 de sacerdoti.

REMAD MAR ADENTRO

Reflexiones de un pastor ante el coronavirus (y II)

Justo antes de Semana Santa os invitaba a reflexionar sobre una de las lecciones que podemos aprender ante esta situación difícil que estamos viviendo y es el hecho de volver la mirada hacia Dios para que ocupe en nuestras vidas el lugar que le corresponde. Os invito a retomar aquella reflexión con dos lecciones más que nos pueden ayudar: hacer un alto en el camino y redescubrir a los demás.

En primer lugar hacer un alto en el camino. Esta pandemia de alcance mundial, nos ha obligado, por fuerza, a hacer un alto en nuestro camino. Nos ha tocado aislarnos, recluïrnos en nuestras casas apartados del mundo, de la sociedad, de los amigos, algunos incluso de la familia; recluïdos con el móvil, el ordenador y pendientes a todas horas de las noticias. Pero caigamos en la cuenta de que también es una ocasión propicia para conocernos a nosotros mismos más a fondo; para

reparar la película de nuestra vida y tomar mayor conciencia de quienes somos y de los caminos por los que discurre nuestra existencia.

En la peregrinación de la vida son imprescindibles los espacios de silencio, de recogimiento, de reflexión personal, para conocerse mejor a sí mismo, mirándose al espejo con sinceridad y sin tapujos. En estos días, en los que disponemos de más tiempo, será bueno que entremos en nuestro interior, que revisemos la propia vida desde una reflexión sincera que facilite el encuentro con uno mismo y propicie, a su vez, el encuentro con Dios.

Esta actitud, de hecho, tiene que durar toda la vida. El conocimiento de uno mismo es imprescindible para situarse debidamente ante Dios y ante los demás. Por otra parte, cuanto más avanza la persona en su vida de fe, cuanto más se acerca a Dios y recibe su luz, tanto más se conoce a sí misma, es cons-

ciente de su pequeñez y más indigna se siente ante él. El examen de conciencia, la revisión de vida a la luz de la Palabra de Dios, será de particular utilidad para el conocimiento de sí mismo y para llegar a la verdadera humildad.

Y en segundo lugar redescubrir a los demás. Estos días estoy seguro que recibimos mensajes que nos recuerdan la necesidad de luchar unidos si queremos superar esta crisis. Ojalá aprendamos bien la lección de que el egoísmo y el individualismo no nos llevan a ninguna parte, o mejor dicho, nos pueden llevar al precipicio. Los compañeros de camino siempre son un apoyo para superar las contrariedades que aparezcan durante el viaje, que será más llevadero si se hace en compañía.

Los seres humanos nos hallamos juntos, existimos juntos. Podemos vivir unos contra otros, o de espaldas a los otros, ignorándonos, o podemos relacionándonos; se puede acoger a los otros, ofrecerse, sentirse próximo a ellos, es decir, convivir con los otros. Ser prójimo, como nos recuerda la parábola del buen samaritano, significa cumplir el

mandamiento del amor haciéndose prójimo de los demás. Soy hermano de todo aquel que me encuentre, de todo aquel que necesita mi ayuda. Nada hay verdaderamente humano que no encuentre eco en el corazón del cristiano en su peregrinar.

El encuentro con el hermano lleva a compartir y colaborar. El peregrino debe ir ligero de equipaje, con lo imprescindible y sin apego a sus pocas pertenencias. La convivencia comporta la atención al otro, la reciprocidad. Esto significa estar atentos los unos a los otros, no mostrarse indiferentes a la suerte de los demás, ser conscientes de la interdependencia entre personas, ser solidarios. La solidaridad no es un sentimiento de compasión con los más débiles o con la persona necesitada que está junto a mí, es «la determinación firme y perseverante de empeñarse por el bien común; es decir, por el bien de todos y cada uno, para que todos seamos verdaderamente responsables de todos», en palabras de san Juan Pablo II.

Ojalá en esos días de confinamiento que se están alargando podamos reflexionar sobre estos elementos. Pedimos la intercesión de la *Mare de Déu de Montserrat* y de *Sant Jordi*.

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES

Obispo de Terrassa